

Athanasius Fern

**Židovská morálka
a
mystérium krve**

Motto:

„Běda národu hříšnému, lidu, jež vina tíží, plemeni nešlechtnému, dětem pokaženým: opustili Hospodina.“

Izajáš 1,4

Z německého originálu Athanasius Fern, *Jüdische Moral und Blut-Mysterium*

3. Aufl. Hammer-Verlag, Theodor Fritsch, Leipzig 1920

přeložil © Jaroslav Voříšek 2008

Vydaly katolické stránky:

www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Athanasius Fern

**Židovská morálka
a
mystérium krve**

Obsah

Předmluva editora českého překladu	5
Předmluva k třetímu vydání	6
Morálka Talmudu	7
Mystérium krve aneb rituální vražda existuje	14
Závěrečné slovo	29
Dodatek vydavatele k třetímu vydání	30

Předmluva editora českého překladu

Studie vysokého milánského duchovního, Athanasia Ferna, z roku 1893 se zabývá dnes již důsledkem nepřetržitého mediálního omámení zcela nepředstavitelným tématem židovské rituální vraždy pro krev. Autor nezvratně prokazuje, že potřeba křesťanské krve k náboženským účelům je i přes zuřivé popírání ze židovské strany jasně a jednoznačně doložena ze židovských náboženských knih.

„Důvod averze Židů vůči Nežidům a především křesťanům spočívá v jejich vlastní morálce a náboženství. To již dnes není mosaickým, nýbrž naopak rabínským neboli talmudským, hanebným a lživým farizejským výkladem mojžíšského zákona. Talmud nahradil Bibli a stal se kodexem Židů, jedinou normou jejich rituálů a obyčejů.“

„Podívejme se, co říká Talmud o křesťanech. Křesťan je zde nazýván gój, pohan, akum, modlář (vlastně uctíváč hvězd), Edom, Idumejec, Kuthi, Samaritán, Basar vebam, maso a krev. Křesťan je nečistý, páchnoucí, horší než Turek, která se oddává neřestem a smilstvu; poskvřňuje již jeho blízkost, nejen dotyk. Není člověk, nýbrž pouhé zvíře, stvořené jen k tomu, aby Židovi sloužilo dnem i nocí, neboť ,nesluší se synovi krále (Židovi), aby jej obsluhovala zvířata ve své vlastní podobě, ale v lidské.“

„Čti, akume! Chtěl bys vědět, k jaké rase zvířat máš čest náležet? Tak tedy slyš. Podle Zoharu jsou gójové voly, osly a psy. Jalkut Rubeni je s ještě zuřivějším fanatismem počítá k veverkám. ... Ale i zde se ubírá horlivost talmudských rabínů různými cestami, a zatímco jeden se spokojuje pouhým označením prasata, jiní je cejchují rovnou za divoké svině. Tím se samozřejmě stále ještě nespokojují. Salomon aneb Schelomo Tarchi (Ruschi) v komentáři k pasáži Deuteronomia (XIV, 21) prohlašuje, že přirovnáním k zvířatům se křesťanům prokazuje příliš velká čest, a proto je staví ještě níže, než bestie. A konečně Zohar nasazuje všemu korunu, když bez rozpaků nazývá křesťany syny ďábla. Z přesvědčení, že křesťané jsou syny ďábla, suverénně vyvozuje, že jejich duše nejsou od Boha, nýbrž že je stvořil Keliphah, nečistý duch, světový princip zla, a že po smrti se také nezbytně vracejí do ďáblova příbytku.“

Fernova studie je pro dnešního čtenáře zvláště cenná tím, že ukazuje názor katolického kléru na otázku židovské rituální vraždy. Tím je zcela vyvráceno ustavičně opakované zběsilé tvrzení židovské strany, že rituální vražda je nenávistným výmyslem rasových „antisemitů“.

Vzhledem k totální nevědomosti současné nežidovské populace je vhodné upozornit, že všechno ve Fernově díle níže uvedené se netýká Židů, žijících tehdy podle mojžíšského zákona, natož jejich proroků, zvěstujících svému lidu budoucí příchod Spasitele světa, nýbrž výhradně farizejských talmudistů a jejich dnešních potomků.

Předmluva k třetímu vydání

Židovská otázka se znovu rozvíjí v celé šíři. Jestliže dřívější protižidovská hnutí měla spíše charakter spontánních projevů bez praktického výsledku, je již současná, celým světem hýbající vlna protižidovských nálad tak silná, že si vynutí řešení. Naše kniha je vypracována s typicky německou důkladností. Je zde shromážděn věcně nenapadnutelný materiál pro boj proti světové frontě Židovstva. Protože však skutečně jde o boj, v knize snesené důkazy se mohou stát zbraní pouze tehdy, když se změjí v čin.

Protižidovské hnutí si bojové prostředky a taktiku nesmí nechat vnutit nepřítelům, a proto vydavatel považuje za svou povinnost zpřístupnit veřejnosti tento spis v novém vydání, jež nebojácně rozhání příšeří, zahalující Židovstvem zuřivě popíranou rituální vraždu, tedy vraždu na základě religiózního příkázání. Židovstvo se může, jak chce vykrucovat pod tíží obžaloby, ale vyvrátit ji nedokáže, a stejně tak málo se mu to podaří tváří v tvář důkazním materiálům tohoto spisku. Mučednické oběti pomateného náboženství, ponořeného do krvelačného fanatismu, zde stojí jako žalobci a požadují potrestání a eliminování pachatelů.

Změny oproti třetímu vydání se týkají pouze vnější formy; k pozměnění obsahu nebyl žádný důvod.

Hammer-Verlag

Morálka Talmudu

I

Důvod averze Židů vůči Nežidům a především křesťanům spočívá v jejich vlastní morálce a náboženství. To již dnes není mosaickým, nýbrž naopak rabínským nebo talmudským, hanebným a lživým farizejským výkladem mojžíšského zákona. Talmud nahradil Bibli a stal se kodexem Židů, jedinou normou jejich rituálů a obyčejů. Skládá se ze dvou částí, vlastního Talmudu a komentáře, Gemary. Rozlišuje se jeruzalémský Talmud, dokončený tři sta let po Kristu, a babylónský, ukončený pět století po začátku křesťanského letopočtu. Babylónský Talmud představuje sbírku dvanácti foliových svazků a je jediný, podle něhož se dnes řídí Židé, kteří mu přikládají stejnou hodnotu a vážnost jako křesťané Evangelium.

Podívejme se alespoň na několik málo teorií, které Talmud označují za „slovo Boží“, za Židům zvláště tam uložené povinnosti vůči Nežidům a speciálně křesťanům. Jako vůdci tímto labyrintem nám poslouží známí konvertovaní Židé Drach, Paolo Medici a Teofito, vynikající znalci hebrejského jazyka, mravů a obyčejů, Chiarini a Buxtorf, dále Laurent, Toussenet a Eduard Drumont, kteří ukázali veřejnosti nejdůležitější odhalení z úst rabínů ve svých různých spisech, a jako nejdůležitější informátor teolog a profesor hebrejského jazyka J. B. Pranaitis, který ve svém proslulém, latinsky napsaném díle „Christianus in Talmude Judaeorum“ uvádí početné citáty a obsáhlé doslovné výtahy z Talmudu.

Čtème, co říká Talmud o křesťanech.

Křesťan je nazýván gój, pohan, akum, modlář (vlastně uctívač hvězd); Edom, Idumejec, Kuthi, Samaritán; Basar vebam, maso a krev.¹ Křesťan je nečistý, páchnoucí, horší nežli Turek, který se oddává neřestem a smilstvu; poskvřňuje již jeho blízkost, nejen dotyk. Není člověk, nýbrž pouhé zvíře,² stvořené jenom k tomu, aby Židovi sloužilo dnem i nocí, neboť „nesluší se synovi krále (Židovi), aby jej obsluhovala zvířata ve své vlastní podobě, ale v lidské“.³

Čti, akume, a v den svého hněvu vzpomeň na tato slova! Chtěl bys vědět, k jaké rase zvířat máš čest náležet? Tak tedy poslyš! Podle Zoharu⁴ jsou gójové voly, osly a psy. Jalkut Rubeni⁵ je s ještě zuřivějším fanatismem počítá k veverkám. Ale i zde se ubírá horlivost talmudských rabínů různými cestami, a zatímco jeden se spokojuje pouhým označením prasata, jiní je cejchují rovnou za divoké svině.⁶

Ani tím se samozřejmě stále ještě nespokojují. Salomon neboli Schelomo Tarchi (Ruschi) v komentáři k pasáži Deuteronomia (XIV, 21) prohlašuje, že přirovnáváním ke zvířatům se křesťanům prokazuje příliš velká čest, a proto je staví ještě níže

¹ Pranaitis, *Christianus in Talmude Judaeorum*, I, kap. 2, čl. 1, str. 47-52, Petrohrad 1892.

² *Talmud*, traktát Baba Mecia, fol. 114, edit. Amsterodam 1645; trak. Baba bathra, fol. 88. Maimonides, traktát o vraždě, kap. 2, čl. II, V, u Pranaitise díl I, kap. 2, str. 54-61.

³ Midraš Talpioth, fol. 255 d, str. 60-61.

⁴ *Zohar*, 11; 63; 64 b, str. 61.

⁵ Fol. 16, sl. 3, str. 61.

⁶ Rabín Bechai, Kad Hakkemach, a rabín Edels ke Kethuboth 110 b; Pranaitis, str. 61).

než bestie.⁷ A konečně Zohar nasazuje všemu korunu, když bez rozpaků nazývá křesťany syny ďábla.⁸

Zohar pak z přesvědčení, že křesťané jsou syny ďábla, suverénně vyvozuje, že jejich duše nejsou od Boha, nýbrž že je stvořil K e l i p h a h , nečistý duch, světový princip zla,⁹ a že po smrti se také nezbytně vracejí do ďáblova příbytku.¹⁰

Těla křesťanů již nejsou v očích Židů lidskými těly, nýbrž pouhým shnilým masem,¹¹ a nezasluhují si nic jiného, než vyhodit je k ostatním páchnoucím zvířecím mršinám...

Modlitby křesťanů jsou bezcenné, prázdné a marné, t i f l a h , a dokonce hříšné.¹² Chrámy křesťanů jsou modlářské temply, nečistým místem, prasečím chlívkem.¹³ Svátky křesťanů jsou dny zkázy, a jejich kněží služebníky Baala...¹⁴ Kristus, Svátá Panna, světci ... avšak zadržme, abychom tyto stránky neposkvrnili nejodpornějším rouháním, které o nejsvětějších postavách křesťanství obsahuje Talmud i další židovské knihy.¹⁵

Jakže to říká Chiarini?

„Z pěti set pasáží Talmudu, týkajících se morálky, je jich nejméně čtyři sta devadesát devět nesplnitelných, a to i přesto, že se kryjí s morálkou, kterou Židé mezi sebou praktikují. Talmud jim opravdu umožňuje oddávat se všem naruživostem s podmínkou, že při nich není znesvěceno Boží jméno.“¹⁶

A když Talmud i přesto ryze farizejským způsobem mluví o povinnostech vůči Nežidům, pak je to jenom k jejich oklamání a ukolébání v přesvědčení, že synům Izraele není nic vzdálenější, než protispolečenské tendence.¹⁷

II

Opusťme nyní všeobecnou rovinu a podívejme se trochu na podrobnosti. Předpis přirozeného i mojižského zákona, který prikazuje lásku k bližnímu, je podle výkladu Talmudu obecným zákonem; pouze se tam omezuje výhradně na lásku k Židům a jejich přátelům.¹⁸ Židé se mají vzájemně milovat, ne však již góje, křesťany, kteří nejsou lidmi, nýbrž zvířaty.

Talmud opravdu učí: „Nechť gójové opustí společenství Židů, protože jsou jejich nehodni. Židé jsou tak důstojní, že se jim žádný anděl nemůže vyrovnat.“¹⁹ San-

⁷ Pranaitis, str. 61-62.

⁸ Zohar I, 28 b, 63.

⁹ Zohar I, 131 a, 46 b, 47 a; Emek hammelech 23 d; Pranaitis, str. 64-65.

¹⁰ Rosch haschanah 17; Pranaitis, str. 65.

¹¹ Jore dea 377,I; Jebhamoth 61 a.

¹² Pranaitis, str. 72.

¹³ Uvádí Teofito v díle *Il sangue christiano...*, Prato 1883, str. 23.

¹⁴ Pranaitis, díl I, kap. 1.

¹⁵ Pranaitis, I. a II. díl.

¹⁶ Srv. hebrejský text u Chiariniho, díl II, str. 77.

¹⁷ Tamtéž, str. 289.

¹⁸ Tamtéž, str. 25.

¹⁹ Sanhedrin 586; Pranaitis, str. 76-77.

hedrin k tomu dodává, že Židé se mohou beztrestně považovat za Boha! Patří jim celý svět; všechno jim musí sloužit a jmenovitě zvířata, která mají podobu lidí, totiž křesťané.²⁰

Veškerý majetek křesťanů náleží právem Hebrejcům; oni jediní jsou lidmi a mají právo vlastnit. Naproti tomu křesťané nejsou osoby, nýbrž pouhé věci. Proto Talmud a jeho vykladači dovolují Židům vůči křesťanům lichvu,²¹ podvod,²² krádež²³ i loupež.²⁴ Dále Židům dovolují ponechat si křesťany ztracené věci a přivlastnit si je,²⁵ ba dokonce jim to ukládají jako povinnost.²⁶ Jestliže se křesťan ve smlouvě dopustí chyby proti své vůli a zájmům, pak Hebrejec – pokud si toho povšimne – jej nesmí na omyl upozornit.²⁷ Rovněž se říká, že když „Hebrejec spolu s dalším Hebrejcem ošidí křesťana na váze, v počtu nebo míře, potom je povinen se souvěrcem se o zisk rozdělit“.²⁸

Aby se utlumil každý případný záblesk svědomí v mysli, která má ještě alespoň slabý cit pro právo, Talmud prohlašuje²⁹ ex cathedra všechn majetek Nežidů, tedy i křesťanů, za majetek bez pána, za opuštěné vlastnictví, jež v důsledku toho patří tomu Židovi, který se jej jako první zmocní. A rabín Josephus Abok k takové morálce ještě se železnou logikou dodává: „Jestliže život modláře (akuma) patří Hebrejci, tím spíše mu náleží jeho majetek!“³⁰

K tomu není třeba nic dodávat; snad jen tolik, že tato lidumilná doktrína Talmudu zůstala po staletí nežidovským učencům a badatelům skrytá, protože Židům bylo pod trestem smrti zakázáno ji křesťanům odhalit.

Synagoga tím tedy svým učedníkům říká: „Přetvařujte se a vykrucujte, jak to jen umíte, abyste křesťany tím spíše polapili!“³¹ – Přesto však stále více padá rouška z pochmurného templu, v jehož zdech se skrývá nestoudný egoismus s nelidským fanatismem, a dnes se nám stále jasněji ukazuje krvežíznivé a přízračné tajemství židovské morálky v celé své odporné nahotě. Již po staletí lidstvo vědělo, že Žid navzdory ghettu a jeho páchnoucím uličkám zůstává neblahým upírem, který potají i veřejně saje krev tisíců lidí. Avšak požidovštěné národy netušily, že Hebrejec své upířské řemeslo provozuje jako princip, jako religiózní zákon a věc svědomí. Dnes již svět o této skutečnosti ví, ale i zde o nespočetných lidech stále ještě platí, že mají oči a přesto nevidí, že mají uši a neslyší.

²⁰ Abhodah zarah 54 a; Baba mecia c. V, § 6, str. 14; Pranaitis, II. díl, str. 96-100.

²¹ Babha kama 113 b; Choschen ha-mischpat 156,5 Haga; Pranaitis, II. díl, str. 96-100.

²² Baba bathra 54 b; Pranaitis, II. díl, str. 96-100.

²³ Baba Mezia, fol. III; Pranaitis, II. díl, str. 96-100.

²⁴ Ohledně různých výňatků z *Talmudu* srv. i znamenité pojednání v *Handbuch der Judenfrage* od Th. Fritsche (28. vyd. 1919) Slepner-Verlag, Hamburk, 649 stran.

²⁵ Choschen ha-mischpat 266, I.

²⁶ Maimonides, traktát o loupeži a ztracených věcech.

²⁷ Choschen ha-mischpat 183, 7.

²⁸ Choschen ha-mischpat 183, 7.

²⁹ Baba bathra, 54,2; Chiarini, díl 2, str. 58.

³⁰ Choschen ha-mischpat 266,1, fol. 3 a, kap. 25.

³¹ Jore dea 159, 2 Haga.

Jako obrovití pavouci se Jidášova knížata peněz, Židé králů, pevně usadili ve všech hlavních městech kontinentu a odtud vycházejí špinavá vlákna jejich sítě až do nejzazších koutů světa. Drží prst na tepu světové politiky, všude jsou supy burzy a hyenami spekulací. Před zvukem jejich hlasu se třesou trůny a koruny, před leskem jejich jména bledne královský purpur.

Jsou vladaři svého kmene!

V jejich družině se nacházejí tisíce méně velkých souputníků, jež všichni sledují jeden veliký cíl, který si jejich rasa vytýčila: ždímat a rdousit akuma skrytě i veřejně, vysávat jej, podvádět a okrádat – a to všechno bez náruživosti, bez vzrušení a jakéhokoli osobního zaujetí, prostě jako životní povolání, jako věc svědomí a víry věrně podle slov Talmudu.³² Projděte celý svět a ve velkých i menších městech od Brindisi po Londýn a od Lisabonu po Konstantinopol se zeptejte – místní lidé vám řeknou, jak se jmenují jejich bankéři. Najdete dobré dvě třetiny hebrejských směnárníků a lichvářů, a nejen v Německu, nýbrž i v sousedních zemích narazíte všude na jména bankovních domů jako Goldschmidt, Lilienthal, Herz, Cohn atd. Zeptejte se chudých německých rolníků, kdo jim sebral poslední krávu ze stáje, a ukáže vám na malého, shrbeného a ušmudlaného mužíka, jak se sukovicí v ruce táhne zemí a jehož se oni děsí víc, než se jeho předci obávali moru a cholery...

Až do roku 1848 ještě bydlel ve špinavých židovských uličkách, nesl jasně orientální rysy a po tvářích mu kanuly slzy, když si jeho děti hrály s kamínky na „směnárníky“... Pak přišel rok svobody, a synové království³³ dostali občanské práva. – A jak toho ihned uměli využít! Dnes jim všude patří hypotékami zatížené polnosti i městské pozemky, a v palácích si otevřeli své obchodní závody na zruinování tisíců křesťanů.

Národy se však pomalu probouzejí z ochromujícího spánku. Se zbraněmi psaného i mluveného slova začínají vystupovat proti upírům. Hlas podváděných gójů přehluší zuřivý pokřik Židů a filosemitů, a jednou vítězně stanou na troskách chrámu zlata, osvobození od jedovatého dýmu judaismu...

III

Kdyby se Židé se svými čachry omezovali jenom na světový burzovní trh, nebyly by ještě tak hrozná bída a jařmo, pod nimiž Židovstvo lidstvo drží. Avšak židovská chobotnice již dnes svá chapadla roztáhla do všech oblastí veřejného života a ovládá větší hodnoty, nežli zlato a peníze – dovolili jsme jí vydat na pospas svou civilizaci, čest i víru, a Žid svým vlivem ovládá tisk, školu i zednářské lóže.

Tisk je již nejméně ze dvou třetin v rukou Hebrejců, a jaký obrovský vliv má na veřejné mínění, jasně ukázal smutně proslulý xantenský proces³⁴ i skandál kolem

³² Baba mezia, fol. III; Pranaitis, str. 96-100.

³³ Sanhedrin, str. 586; Pranaitis, II, str. 76-77.

³⁴ V roce 1891 byl v německém Xantenu poblíž holandské hranice bestiálně zavražděn pětapůlletý Johann Hegmann. Dlouhá řada důvěryhodných svědků ukázala na košeráka a předřikávače modliteb, Buschhoffa, jako na pachatele. Vypovídalo celkem 186 svědků. ... Moc židovských peněz byla však tehdy už tak velká, že Buschhoffova porota zprostila obžaloby, ihned propustila, a náklady procesu převzal stát. – Pozn. editora českého překladu.

panamského průplavu. ... Ostatně dnes a denně nám to ukazují berlínské, vídeňské, pařížské a ostatní židovské listy i dostatečně známé židovské zpravodajské agentury. Jak daleko sahá moc Židovstva ve školách, vidíme na činnosti židozедnářských úřadů, jmenovitě v ubohé Itálii i silně požidovštělém Rakousku. Všude jsou pod naprostým vlivem synagogy. Rovněž bratři zástěry a zednické lžíce by nepracovali tak neúnavně na odkřesťanštění lidstva, kdyby jim za zády nestáli židovští „bratři“ a nepobízeli je zlatem i sliby ke stavbě Šalamounova chrámu na troskách křesťanství. Zednářská lóže se stala adoptivní dcerou synagogy, a dost možná, že brzy budeme schopni doložit dokumenty, že je i jejím legitimním dítětem.³⁵

Nenávist a pomstychtivost jsou jen přechodné jevy, ale lidsky pochopitelné a také časté. Jinak je tomu ovšem s principem nebo systémem nenávisti, plánovaným a prováděným s chladnou kalkulací. A Židovstvo má takový zákon, nikoli mosaický, nýbrž talmudský, který mu jeho kněží a učitelé odedávna naočkovali ze svých religiózních knih. Tento „zákon“ to nařizuje!

Zohar chce, aby zmizela každá stopa po křesťanství, a svůj příkaz zdůvodňuje těmito slovy:

„Kdyby se modláři rozmnožili, svět by nakonec nemohl existovat. A protože bude člověk (tj. Žid) pánem světa, nesmí těm zlým lupičům popřát místa na zemi, neboť jinak by se zaplnila psy.“³⁶

IV

„Považujte křesťany (říká Talmud) za bestie a divokou zvěř, a podle toho i s nimi jedněte. Neprokazujte jim nic dobrého ani zlého, ale použijte svého rozumu i horlivosti k jejich zničení.“

„Když někdo z vás uvidí křesťana viset na okraji propasti, je povinen svrhnout jej dolů.“

Maimonides, jeden z nejvýznamnějších učitelů Talmudu, prohlašuje, že „každý Hebrejec, který nezabije Nežida, pokud se mu k tomu naskytne příležitost, znesvěcuje negativní příkaz“.³⁷

K záchraně před rukama Židů nestačí být ani nevinný, ani bohatý nebo dobročinný člověk, protože Talmud hlásá, „že dokonce i nejlepší z gójů zasluhují smrt“.³⁸ – Zohar vynáší tentýž rozsudek nad všemi křesťany včetně jejich vladařů.³⁹ A Talmud k tomu dodává, že „je třeba pobíjet křesťany jako bestie“.⁴⁰ – Aby se v Hebrejcích náhodou neprobudily vůbec žádné výčitky svědomí, i když tak třeba činí pouze o nepravému Jahvemu zasvěcených svátcích, ještě doplňuje, že „žádná slavnost nemůže Židům zabránit v zabití křesťana“.⁴¹

³⁵ Srv. Wichtl, *Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik* (Verl. J. F. Lehmann, München) – Pozn. vydavatele.

³⁶ *Zohar II*, 64 ad; Pranaitis, díl I, kap. 2, str. 63.

³⁷ *Sepher mitzvot*, fol. 85. kap. 2 a 3.

³⁸ *Aboda zarah* 26 Tos.

³⁹ *Zohar I*, 25 a; *Zohar I*, 2196.

⁴⁰ *Zohar II*, 119 a.

⁴¹ *Pesachim* 49 b.

Ve zvláštním odstavci je vynesena smrt nad každým křesťanem, který by chtěl studovat židovský zákon. Zmíněný článek se odůvodňuje sám od sebe, protože křesťané nejsou lidmi.⁴² Trest smrti dále zasluhuje každý Žid, jenž by se nechal pokřtít,⁴³ a dále každý křesťanský otrok, který by se odmítal podrobit svatým zákonům.⁴⁴ Trestu smrti je hoden každý Nežid, slavící neděli⁴⁵ (tj. každý dobrý křesťan), i ten, kdo by odhalil rituál mystéria krve.⁴⁶ Smrti propadne rovněž ten, kdo by peníze Židů nahrál do rukou křesťanů,⁴⁷ a dále Žid, jenž by u (nežidovského) soudu vystoupil jako svědek proti svému souvěrci, a to i tehdy, kdyby ten byl největším zločincem na světě.⁴⁸

Jakkoli se Židům ryze farizejsky přímo nepřikazuje zmíněné úděsné předpisy realizovat v praxi, přesto jim Zohar ukládá za povinnost vždy křesťanovi strojit nástrahy.⁴⁹ Maimonides výslovně připomíná, že (Židé) nesmí podle zákona nikdy ustát se snahami o vyhubení křesťanů,⁵⁰ a pokud se jim to nepodaří železem, mají to zkusit zlatem.⁵¹ A učitelé Talmudu prohlašují podvod,⁵² falešné svědectví i křivou přísahu za dovolené věci, pokud jimi může být před soudem dosaženo odsouzení křesťana.⁵³

V

Jestliže je Židovi uložena povinnost škodit křesťanovi na těle i majetku, pak je mu ještě větším právem přikázáno odepřít mu svou pomoc v případě nouze. Talmud

⁴² Aboda zara 8. I. Tos.; Ch. Chiarini, str. 71; Sanhedrin 59 a.

⁴³ Hilkhath akum X, 2; Jore dea 158, 2 Haga.

⁴⁴ Maimonides, *De Circuncisione* c. I, čl. 6.

⁴⁵ Sanhedrin, str. 58.

⁴⁶ Viz proces v Damašku u Laurenta, *Les affaires de Syrie*, Paříž 1846; jde o známý proces ve věci rituální vraždy pátera Tomáše; pozn. editora čes. překl.

⁴⁷ Choschen ha-mischpat 388, 15 a 425, 5.

⁴⁸ Berachot 18.

⁴⁹ Srv. hebrejské a latinské originální texty u Pranaitise, díl II, str. 105 a 116; Chiarini, sv. I, § 3, str. 335 ad.

⁵⁰ Hilkhoth akum X, 1 a 7.

⁵¹ Choschen ha-mischpat 388, 16.

⁵² K téma podvodu si zde připomeneme dva autentické (z vysokých duchovních kruhů zaručené) případy, které dokazují, že i nejrafinovanějšími góji spáchané podvody nejsou ničím ve srovnání s podvody dítek Izraele. První případ se týká pseudokardinála Altieriho, který před lety ve Vratislavi vystupoval pod maskou známého římského církevního preláta, nechával si od knížetebiskupa i od lidu prokazovat kardinálské pocty, dával po celé diecézi sbírat peníze na zbožné účely, a po čtrnácti dnech beze stopy zmizel, načež katedrální kapitula zjistila, že se stala obětí mystifikace prohnávaného italského Žida! A druhý podobný případ se odehrál před lety v Innsbrucku, kde jistý Žid vystupoval jako orientální biskup, celebroidal mešní oběť podle (římskou církví trpěného) východního ritu (!), zinkasoval velké peníze na misie v Orientu a poté zmizel. Jistý vysoký klerik nám sdělil, že podobné případy – většinou s pochybným úspěchem – naprosto nejsou vzácné, a v „Úředním listu duchovenstva“ je často varování před určitými židovskými osobami.

⁵³ Baba kama 113 b Tos; Kallah 1 b, str. 18.

Hebrejci zapovídá léčit nemocného křesťana.⁵⁴ Naštěstí židovští lékaři, pokud jsou ještě ortodoxní věřící mojžíšského zákona, se tohoto příkazu nedrží a nemohou se jako onen židovsko-italský lékař na smrtelné posteli pochlubit, že poslal na věčnost několik stovek křesťanů.⁵⁵ Hebrejcům je zakázáno pomáhat křesťanské rodiče,⁵⁶ dále se jim zapovídá přispět na pomoc křesťanu, který se na souši nebo na moři dostal do nebezpečí, a naopak se mají vynasnažit, aby se mu jí nedostalo z jiné strany.⁵⁷ Rovněž je zakázáno dávat křesťanu dárek,⁵⁸ s tou výjimkou, že dostane protihodnotu.⁵⁹

Židovi je zapovězeno sedat s křesťanem u stolu a přijímat od něj jeho chléb nebo mléko.⁶⁰

Židovi je zakázáno křesťanovi při nějaké příležitosti blahopřát,⁶¹ pochválit jej,⁶² nebo vůbec vyslovit jeho jméno.⁶³

Židovi je co nejpřísněji zakázáno předkládat svůj spor (nežidovskému) soudci,⁶⁴ nebo brát si křesťana za svědka.⁶⁵

Židovi je také zakázáno držet si křesťanskou kojnu, křesťanského učitele nebo lékaře.⁶⁶

A to všechno proto, že křesťané jsou nečistí a slouží modlám.⁶⁷

Žid, který křesťanovi prokáže v životě něco dobrého, nemůže očekávat po smrti vzkříšení.

Tak praví Zohar!⁶⁸

Velký učitel Talmudu, Maimonides, však považuje za rozumné zachovávat navenek zdání:

„Za jistých okolností není hříšné prokázat křesťanovi něco dobrého, pokud to lidu Izraele přinese výhodu. Ostatně sama lidská moudrost obecně příkazuje skrývat nepřátelství vůči křesťanům.“⁶⁹

V takovýchto výjimečných případech se Žid dokonce může účastnit i slavností křesťanů, ale pouze proto, aby tím lépe ukryl svou nenávist vůči nim!

Říká to traktát Jore dea!⁷⁰

⁵⁴ Jore dea 158,1. Žid J. Pfefferkorn z Kolína nad Rýnem se v Halle, kde přestoupil na křesťanství, před smrtí r. 1514 vyznal knězi, že zabil osm křesťanů podáním jedu místo léku. (*Speculum adhortationis judaicae ad Christum*. Köln 1507; *Hostis Judaeorum*, Köln 1509.)

⁵⁵ Sděлил Bernardino da Feltre, 1489.

⁵⁶ Orach chajim 330, 2.

⁵⁷ Choschen ha-mischpat 425, 5; Jore dea 158, 1.

⁵⁸ Hilkhoth akum X, 5.

⁵⁹ Aboda zara 20 a; Jore dea 112,1.

⁶⁰ Aboda zara 35 b.

⁶¹ Gittin 62 a.

⁶² Aboda zara 20, Tos.

⁶³ Hilkhoth akum V, 12.

⁶⁴ Choschen ha-mischpat 26, I.

⁶⁵ Choschen ha-mischpat 34,19.

⁶⁶ Jore dea 81,7; 153,1; 155,1.

⁶⁷ Aboda zarah 726, 2 a.

⁶⁸ *Zohar I*, 25 b.

⁶⁹ Maimonides in: Hilkhoth akum X, 6.

Z obavy, že by tu a tam nějaká bázlivá hebrejská duše mohla podlehnout falešným výčitkám svědomí a ucouvnout před vykonáním příkazů Talmudu, stanovili talmudští zákonodárci a učitelé následující tři základní pravidla, rovnající se fanatismem přinejmenším krveprolitím Sully a Nera:

I. „Žid, který zabil křesťana, učinil bohulibé dílo.“⁷¹

II. „Po rozboření chrámu již neexistuje jiná oběť než vyhubení křesťanů.“⁷²

III. „Židovi, který zabije křesťana, je již v ráji vyhrazeno nej přednější místo.“⁷³

A s takovou morálkou mají ještě Židé drzost šířit pomlavy, jako by křesťané zamýšleli plánovitě religiózní pronásledování a vyhlazení jejich rasy! Mohou si snad Židé stěžovat, když si dosud dřímající gój na východě nebo na západě protře oči právě v okamžiku, kdy se nad ním již triumfálně vznáší košerácký nůž?

Běda, až si všichni ti ochuzení, podvedení a utýraní gójové připomenou, kdo je příčinou jejich utrpení, a pozdvihnou se k odporu proti všem Židům od posledního obchodníka s dobyt看em v Porýní až po krále burzy Rothschildy.

Ve svém spravedlivém hněvu si miliony Nežidů připomenou, že to byla židovská lichva a podvod, která z nich udělala žebráky.

Mystérium krve aneb rituální vražda existuje

VI

Důkazy si zde vyvodíme hned ze čtyř pramenů. 1) Ze soudních procesů, kdy byli Židé usvědčeni z vražd dětí z religiózních důvodů. 2) Z odhalení pokřtěných rabínů. 3) Z historických dokumentů. 4) Z tradovaných svědectví.

Z obrovského množství procesů, vedených pro rituální vraždu v Itálii, Francii, Španělsku, Anglii, Prusku, Bavorsku, Uhrách, Litvě a Polsku (o orientálních zemích ani nemluvě!) si zde blíže zmíníme jen dva, které vynesly na světlo veřejnosti nejděsivější odhalení a svého času vyvolaly ve světě obrovské zděšení a pobouření. Nemáme zde na mysli ani proces v Tisza-Eszláru, který historie nikdy nezapomene, ani xantenský proces, nejbolestnější soudní frašku končícího století.⁷⁴ Prvním naším příkla-

⁷⁰ Jore dea 148,12. Hara.

⁷¹ Sepher Or Israel 177b; Jalkut Simoni 245 c, 277; Bamidbar rabba 229 c.

⁷² Zohar II, 43 a; Zohar III, 227 b; Mikdasch melech ad Zohar, fol. 62.

⁷³ Zohar I, 38 b; 39 a. – Na porovnání uváděných citátů z Talmudu i ostatních pasáží je vhodná literatura, osahující originální texty, jako např. v Krakově, Benátkách (1520), v Amsterdamu (1600) a v rabínské knihovně v Benátkách (4 svazky, tištěno u D. Bomberga). Je však potřeba hned upozornit, že mnohé exempláře byly zničeny židovskými knihkupci, jiné se vydávaly ve zkrácené podobě a vypuštěná místa byla rabíny vysvětlována někdy písemně, většinou však jen ústně. Doslvedčují to Drach, Medici, Teofito i další pokřtění rabíni, a přiznal to také Abru-el-Alfiég ve známém damašském procesu (Laurent, *Les affaires de Syrie*, díl 2, str. 329-331).

⁷⁴ Tj. 19. století; pozn. překl.

dem bude rituální vražda v Trientu⁷⁵ z roku 1475, jejíž procesní spisy jsou v autentické kopii uloženy v tajném vatikánském archivu. Další kopie je v archivu Palatina ve Vídni a třetí pak v pařížské Národní knihovně.

Druhá rituální vražda, která podala ještě závažnější důkazy proti Židům, je mladšího data. Procesní spisy si může každý přečíst ve výše zmíněné pařížské knihovně nebo ve druhém svazku díla o Sýrii od orientalisty Laurenta.⁷⁶

Jestliže vzájemně porovnáme oba procesy, kde v prvním se Židé přiznali v šestnácti bodech obžaloby a ve druhém v osmi, pak i přes čtyři sta let, která mezi nimi leží, rychle zjistíme, že v nich naprosto přesně souhlasí odhalení i přiznání o rituálu a užívání křesťanské krve. Nemůžeme čtenáři ukázat celý text doznání a spojíme se závěry, které z nich vyplývají. Zde jsou:

1) Z obou procesů vysvítá, že vražda křesťana je Židům nejen dovolena, nýbrž rabínským zákonem přímo přikázána, jak jsme již viděli v předcházejících pasážích, kde bylo citováno z Talmudu a z výroků hebrejských učenců.

2) Účelem rituální vraždy je hlavně potupení Krista a křesťanství. (Kdyby se jednalo jen o krev, mohli by židovští košeráci podřezat i jednoho ze svých lidí.) Jde tedy především o religiózní povinnost, která určuje, že oba svátky Purim a Pesach je třeba důstojně oslavit křesťanskou krví. Proces v Damašku odhalil, že Židé při košerování pátera Tomáše zachytávali krev do nádob jako lidé, věřící, že vraždou konají bohulibé dílo.⁷⁷

3) Pro svátky Purim mohou Židé podle přiznání rabínů i souzených Hebrejců použít krev libovolného křesťana, ale pro svátky Pesach vyžaduje rituál krev křesťanského dítěte, nejlépe ne staršího sedmi let, jehož obětováním je zde nahrazen beránek.

4) Nekvašené chleby, do nichž se má podle předpisu přidávat křesťanská krev, mohou být o svátcích Purim darovány Nežidům a jmenovitě těm křesťanům, kteří

⁷⁵ Na Zelený čtvrtek (24. března) 1475 byl 29 měsíců starý Simon ukrutným způsobem o půlnoci zavražděn Židy Samuelem i jeho syny Israelem a Mosesem. ... Papežem Řehořem XIII. byl malý mučedník přijat do římského martyrologia, a Sixtus V. nařídil jeho svátek pro celou trientskou diecézi (*Bollandisti*, vol. IX, *Atti dei Santi*, tom. 3, z 24. března. Vatic. Arch.)

⁷⁶ *Relation historique des affaires de Syrie, depuis 1840 jusqu'en 1842 par Achille Laurent, membre de la Société orientale.* (Tato dílo je dnes velice vzácné, protože je Židé skupovali a ničili.) Zmíněný proces projednával zavraždění starého, ctihodného kapucínského pátera Tomáše, který byl Židem Daudem (Davidem) Harrarim vlákán do domu a tam zavražděn. Na hrob svého církevního bratra nechali kapucíni v Damašku umístit text v italštině a arabštině: Qui riposano lo ossa del P. Tomaso da Sardegna, Missionario Apostolico Cappuzino, ASSASSINATO DAGLI EBREI, il giorno 5 di febbrajo del 1840. Pozn. čes. překl.: zdaleka nejpodrobněji píše o případu PhDr Hellmut Schramm v díle *Židovská rituální vražda – Historická studie*, 1943.

⁷⁷ *Talmud* (traktát Neghiláh, kap. I, str. 7) přikazuje, aby se o dnech Purim, slavených k počtě Esther a Mardochaie, každý [Žid] opil tak, že už nebude schopen rozlišit mezi „maladetto Haman“ a „benedetto Mardochai“. Rabíni neříkají, že je to chvályhodné, nýbrž è obligo!, a tím všechny nutí opít se. – Srv. zprávu exrabína Paola Medici v jeho díle *Riti e costumi degli ebrei*, kap. 26. O purimových pitkách mluví také *Univers israélite* (Paříž, 1. březen 1882, str. 369): „... Hélas! Nos rabbins nous invitent seulement a l'allegrie entre deux vins“, když předtím zmiňuje zákon Talmudu o pitkách při svátcích Pesach a Purim. Autentický popis předepsaných a prováděných prostopášností je rovněž v rabínském díle *Babbuk* aneb *Sepher Abakbuk, Liber Baucalli*, jehož manuskript je (podle Bartolocciho, *Bibliotheca rabbinica* vol. I, 693) ve vatikánské knihovně.

jsou (jak se tam říká) známí a přátelé. O svátcích Pesach (Velikonocích) je mohou jíst jenom Židé.

5) Pod bodem 4 řečené je výhradním tajemstvím otce rodiny, který bez vědomí ženy i dětí přimísí do těsta nekvašených chlebů trochu křesťanské krve, ať čerstvé, nebo sušené v prášku.⁷⁸

6) Otec rodiny má dále při hostině Pesach přimísit pár kapek křesťanské krve do vína, jímž požehná rodinný stůl.⁷⁹

7) Krev je lepší a oběť dítěte Bohu příjemnější (jak v trientském procesu potvrdil osmdesátiletý rabín Moses!), když se obětuje v posledních dnech před Velikonocemi.⁸⁰

8) Aby oběť krve odpovídala rituálu a byla pro židovskou duši prospěšná, musí dítě umírat v mukách⁸¹ ... jak to židovští rituální vrazi udělali s nešťastným malým Šimonem i ostatními oběťmi, které ubodali noži a jehlami, ukřížovali, nebo jim odsekali úd po údu!

9) Krev křesťanů rovněž slouží při obřadu obřizky i dalších příležitostech, jak dále uvidíme.

10) Rituál vyžaduje, aby krev byla z dětí vysáta násilně. Nasbíraná krev je poté místním rabínem pečlivě uschována a prostřednictvím vybraných potulných Židů v malých lavičkách prodávána okolním synagogám. Jedním a tím samým rabínem vystavená svědectví potvrzují, že skutečně jde o pravou a čistou křesťanskou krev.

11) Rituální obyčej mystéria krve je pouze ve východních předpisech a příkazech, zatímco v západních byl z obavy před křesťanskými vládami potlačen a předával se výhradně praxí a ústní tradicí.

12) Řečený rituál je konečně znám také u všech Židů, kteří se řídí svým zákonem (Talmudem), a vznikl v prvních stoletích křesťanství.

To jsou doznání, učiněná rabíny i dalšími přizvanými Židy v procesech v Trientu a v Damašku. Kdo z nezaujatých čtenářů by přesto ještě pochyboval o jejich hodnověrnosti, toho odkazujeme ohledně prvního procesu na výše uvedené prameny, ve věci druhého procesu na nesmírně významné dílo francouzského orientalisty, i na tehdejší noviny, které ve větší nebo menší míře přetiskovaly procesní akta.

⁷⁸ Cf. Paolo Medici, op. cit. S. 152. Buxtorf, *Synagoga judaica*, Kap. XVIII. Bartolucci, *Bibliotheca rabbinica* vol. II, S. 736. Basnage, *Histoire des Juifs*, tom. VI, Kap. IV. Leo Modena, *Historia dei riti hebraici*, S. 68.

⁷⁹ Otec rodiny nakape nebo nasype čerstvou či sušenou krev do sklenice s vínem, smočí v něm prst levé ruky a pokropí (požehná) všechno, co je na stole: Dam Izzardia chynim heroff dever Isyn porech harbe hossen maschus pohorus. (Exodus VII, 12), načež otec rodiny říká: „Prosíme Boha, aby desatero soužení seslal na všechny nepřátele židovské víry,“ tj. na křesťany. Nato rodina jí připravené pokrmy, a na závěr hostiny otec zvolá: „Sfach, chaba, moscho kol hagoym! Necht' zhynou všichni gójové“ (jako dítě, jehož krev je obsažena v chlebu a víně)!

⁸⁰ „... Respondit quod omni tempore potest interfici puerique extrahi sanguias. Sed quod sanguis, melius et sacrificium magis gratum Deo quando fit in diebus proximoribus Pasce sui.“ – Trientský proces, Vat. Arch., folio LV. verso.

⁸¹ Est necesse idem puer tormentetur et crucificetur; aliter non valet talis sanguis. – Trientský proces, folio XXXXVII verso. Vat. Arch.

VII

Druhým souborem doznání, který konstatuje praxi rituální vraždy, jsou odhalení rabínů, přestoupivších na křesťanství. Jsou to např. Drach a Goschler, dva bývalí a až v pozdním věku pokřtění rabíni. Dále je to exrabín a dominikán Fra Sisto ze Sienny. Všichni shodně potvrzují, že Židé užívají krev křesťanů k rituálním účelům. ... Stejně doznání slyšíme také od tří dalších obrácených rabínů, těšících je ještě mnohem větší autoritě. Jsou jimi Paolo Medici, Giovanni da Feltre a konečně moldavský mnich Teofito (Neofito). Všichni svá doznání učinili mnohem spíše v naději, že takto své někdejší souvěrce přivedou na správnou cestu, než se záměrem udělat radost křesťanům sejmutím roušky tajemství z mystérií krve.

Paolo Medici ve svém díle „Riti e costumi degli Ebrei“⁸² s absolutní věrohodností potvrzuje časté zabíjení křesťanských dětí. Giovanni da Feltre před milánským podestou slavnostně odpřisáhl, že Židé mají obyčej užívání křesťanské krve, a rovněž Teofito ve svých odhaleních dokládá existenci rituální vraždy. Posledně jmenovaný zveřejnil svá doznání v roce 1803 v moldavštině. Dílo pak bylo vydáno roku 1834 Giovannim Georgiem v Neapoli v řeckém překladu, a konečně také roku 1883 v Pratu profesorem R. F. S. italsky pod titulem „Il sangue cristiano nei riti ebraici della moderna Sinagoga“.⁸³ – V řečeném spisu moldavský exrabín bez okolků potvrzuje existenci rituální vraždy, a dokonce přiznává, že před svým obrácením i on sám vykonával rituál mystéria krve. Jeho přiznání a odhalení se téměř doslova shodují s těmi, jaká učinili ostatní rabíni i obžalovaní z Trientu a Damašku.

Odhalení exrabína Teofita jdou dokonce ještě dál. Ve druhé kapitole svého (dnes již velmi vzácného) díla na straně 19 vysvětluje, jak se toto příšerné tajemství dařilo skrývat před křesťany, aniž by ti o něm vůbec něco tušili.

„Tajemství krve,“ říká Teofito, „není známo všem Židům, nýbrž pouze chakamům (doktorům) nebo rabínům a znalcům písma, kteří proto také měli titul ‚Conservatori del mistero del sangue‘.“⁸⁴

V deváté kapitole dodává, že řečené tajemství směl otec rodiny sdělit ústně pouze tomu ze svých synů, kterého považoval k takovému poslání za nejschopnějšího a nejhodnějšího, a současně mu pohrozil nejstrašnějšími tresty, pokud by tajemství někomu prozradil. Při této příležitosti náš konvertita vypráví, jak mu jeho otec odhalil tajemství krve.

„Když mi bylo třináct roků, vzal si mě otec stranou, kde nás nikdo nemohl slyšet. Poté mi důrazně vylíčil nenávisť ke křesťanům jako bohulibou věc a poučil mě, že Bůh přikázal zabíjet křesťany a shromažďovat jejich krev. ‚Můj synu,‘ řekl mi (a při tom mě políbil), ‚tímto vyznáním jsem z tebe udělal svého důvěrníka a své druhé já...‘ Po těchto slovech mi na hlavu vstavil korunu, podrobně vysvětlil tajemství krve, a dodal, že je Jehova zjevil Hebrejcům a do-

⁸² Str. 323. Turín 1874.

⁸³ Prato, Tipographia Giachetti, Figlio et Cie. Dílo tehdy vyvolalo mezi Židy obrovské zděšení a pobouření. Bylo však již pozdě poté, co je italský učenec vyslal do světa.

⁸⁴ Tj. „ochránci tajemství krve“; str. 34-36.

poručil k provádění..., od této chvíle jsem tedy zasvěcenec nejdůležitějšího tajemství hebrejského náboženství.

Pak ještě následovaly pohružky tresty a klatbami pro případ, že bych tajemství odhalil komukoli jinému, tedy ani matce, ani sestře nebo bratrům, ani budoucí manželce, nýbrž výhradně znovu tomu ze svých synů, jehož uznám za nejmoudřejšího, nejhorlivějšího a nejschopnějšího ochránit svěřené tajemství. Tak se má předávat z otce na syna až do těch nejbzdálenějších pokolení.“

Rovněž o významu a účelu hrůzné rituální vraždy se Teofito vyjadřuje jednoznačněji než většina ostatních židovských konvertitů:

Chakamové resp. rabíni se obávají, že by Ježíš, syn Marie z Nazaretu, přece jen mohl být oním předpověděným mesiášem. „Proto se chráníme krví křesťanů, vyznavačů onoho muže, jejich obětováním...“

Logika, opravdu hodná dědiců Kaifáše!

„A proto,“ dodává Teofito, „hlavní zákon říká, že každý Žid musí ve svém životě porazit⁸⁵ křesťana, pokud chce dosáhnout věčné spásy.⁸⁶ To se také naplno kryje se vším, co bylo již výše řečeno: Vraždění křesťanů a užívání jejich krve je předpis rabínského zákona, závazek svědomí Hebrejců a religiózní rituál za účelem dosažení věčné blaženosti. Fanatismus je zde jen důsledkem, nikoli příčinou těch hrůzných obyčejů.“

Tím se také vysvětluje, proč vraždění křesťanů připadá obvykle na svátky Purim a Pesach, a proč je u obětí dávana přednost dětem před dospělými.

„Hebrejci,“ pokračuje Teofito, „jsou nejspokojenější, jestliže mohou zabít děti, protože jsou ještě nevinné a tudíž představují nejdokonalejší obraz Ježíše Krista. S oblibou je vraždí právě o dnech svátku Pesach, aby si dokázali lépe představit Kristovo utrpení.“⁸⁷

To jsou doznání bývalého rabína, který jistě dobře věděl, o čem mluví. Jak dále uvidíme, historie všechno řečené potvrdila na příkladech mučednických obětí religiózně fanatických Hebrejců – často podobně nebo zcela identicky se smrtí na obětišti, kterou zakladatel křesťanství vytrpěl od chimérami zaslepeného Židovstva.

Vidíme tedy, že Židy k odebírání krve křesťanům za hrozných muk a utrpení pohání ještě jiný důvod než religiózní pověra. Jak potvrzuje Teofito, tím dalším motivem je slepá nenávist, kterou Hebrejci chovají vůči Kristovi a Jeho věřícím, skrytě planoucí, již s mateřským mlékem nasávaná a poté i v ghettech a synagogách přiživovaná nenávist.⁸⁸

Na témže místě píše Teofito⁸⁹ o falešném výkladu Písma svatého rabíny v nej-různějších textech, kterými se pokoušejí svou fanatickou bezbožnost uvést do sou-

⁸⁵ Namísto doslovného „poražení“ se zde chápe nepřímá vražda hospodářským, resp. mravním zničením, tedy „zabití“ všeho druhu včetně „zkázy duše“. Naši dnešní Hebrejci se tedy většinou spokojují przněním křesťanských děvčat.

⁸⁶ Kap. 3, str. 20.

⁸⁷ Tamtéž, kap. 8, str. 33.

⁸⁸ Prato, *Il sangue cristiano nei riti ebraici*, kap. 2, str. 19.

⁸⁹ Tamtéž, kap. 7, str. 20-21.

ladu s Boží autoritou.⁹⁰ Teofito současně uvádí neslýchaná rouhání, kterými se Židé snaží poskvřnit osobu Vykupitele, Nejsvětější Panny, světců i největších křesťanských svátků.⁹¹

Když vstoupí křesťan do domu Žida, má jej navenek přijmout sice zdvořile, ale hned v duchu říci:

„Necht' na dům a rodinu tohoto křesťana sestoupí všechny choroby, všechna neštěstí, zármutky, hrůzy a pronásledování, které kdy byly, jsou a ještě budou ... protože vešel do mého domu a rodiny.“ – „A toto,“ dodává Teofito, „se říká kvůli zákonu. Běda tomu, kdo by tak nechtěl učinit.“⁹²

Tento rituál vyžaduje, aby každý dobrý Hebrejec, ctící zákon, třikrát za den proklel křesťany a prosil Boha o jejich zničení,⁹³ a také aby jmenovitě při velikonočních obřadech naplnil kalich své židovské nenávisti...⁹⁴

Třetí motiv židovské krvelačnosti spočívá v potřebě orientálního hebrejského národa spoléhat se také na pověřivé prostředky, jmenovitě při věšteckých podvodech, kabbale a čarodějnictví, ke kterým má silné sklony. Spadají sem i určité nemoci, při nichž chakam nebo rabín kropí chorého křesťanskou krví. A konečně se křesťanské krve užívá rovněž při obřizce, sňatcích, pokáních a při zaopatřování zemřelých.⁹⁵ Při obřizce se na ránu kvůli hojení nedává tekutá, nýbrž na prášek sušená krev.⁹⁶

Při svatbách se popelem z bavlněné nebo plátěné látky, nasáklé křesťanskou krví, okořeně natvrdo vařené vejce, které poté rabín rozděljuje snoubencům se slovy modlitby: „Kéž oba snoubenci uposlechnou zásluhy zavraždění křesťana ... a přinejmenším ať křesťany ovládnou a oklamou svou pílí i všemi prostředky.“⁹⁷

Ve dnech pokání, držených 9. července na připomínku zkázy Jeruzaléma, má každý dobrý Žid sníst natvrdo uvařené vejce, kořeněné výše zmíněnou přísadou. Když zemře Hebrejec, vezme kekam (mudrc) vejce, přimísí do něj trochu křesťanské krve a popela, a položí je na hrud' zemřelého se slovy proroka Ezechiela: „Vylévám na tebe krev světa, a budeš očištěn od všech nespravedlivostí.“⁹⁸

Ukažte mi, obyvatelé východu a západu, podobně ohavnou bezbožnost, ničemnost, slepý fanatismus a temnou pověru, a já pokorně skloním hlavu.

Proč tito fanatici kupují, unášejí a vraždí⁹⁹ naše děti, a oddávají se své krvelačné pověře? Proč si neopatřují křesťanskou krev od ubožáků, kteří si za pár židovských grošů rádi nechají odebrat několik uncí krve pro orientální rabíny? Proč?

⁹⁰ Ohledně falšování a překrucování Písma srv. Biet, *Essai sur l'Ecole juive d'Alexandrie*, Paris, Berlín 1854. – Dále lživé dílo Hebrejce L. Beharride (Batonniera) o *Les Juifs en France, en Italie et en Espagne*, Paříž 1867.

⁹¹ Srv. H. Laible, *Jesus Christus im Talmud*, Berlin 1891.

⁹² Tamtéž, kap. 5, str. 25.

⁹³ Tamtéž, kap. 2, str. 37; totéž dosvědčují Chiarini, Pranaitis, P. Medici atd.

⁹⁴ Všechny pesachové kletby jsou zachyceny ve velmi vzácném díle od Buxtorfa, *Synag. Jud.*, Edit. Basileae 1580, kap. 18, str. 416.

⁹⁵ Tamtéž, kap. 7, str. 26 ad.

⁹⁶ Tamtéž, kap. 28.

⁹⁷ Tamtéž, str. 27.

⁹⁸ Tamtéž, str. 29.

⁹⁹ Srovnej chronologickou tabulku v této knize.

VIII

Odhalení moldavského exrabína jsou tak úděsná, že se jim rozum zpočátku zdráhá uvěřit. A přece nelze z různých důvodů o jeho slovech pochybovat. Předně byl sám rabínem, od svého třináctého roku svědek mystérií krve, a později je sám učil i další Židy. Dále by při lživé výpovědi neprávem obvinil a odsoudil nejen svůj vlastní národ, ale i sama sebe, neboť s hlubokou lítostí přiznal, že se užívání křesťanské krve několikrát dopustil. Věděl také přesně, že se svými odhalenými vystavuje zuřivým a nebezpečným útokům. A konečně i jeho vyjevení podstaty rituální vraždy se s doznáními ostatních Židů v procesech shodují tak dokonale, že to již samo je potvrzením jeho výpovědí.

Je třeba číst dílo bývalého rabína, abychom se přesvědčili, jak na každé stránce s neotřesitelným a věčným klidem referuje o tom, co sám viděl nebo slyšel, bez sebemenší přehnané horlivosti odpadlíka, bez vášně a nenávisti. Nikde v jeho líčení nenajdeme ani stopy po přehánění a plané rétorice. Nakonec je třeba ještě zmínit, že odhalení kajícího se exrabína nevyvolala žádné odmítnutí nebo snahy o vyvrácení – neozval se jediný hlas! A je přece dobře známo, s jakou horlivostí se Židé vždy snažili o (skutečné i morální) zničení děl, která jim mohla být nepříjemná nebo dokonce nebezpečná.

Doznání moldavského exrabína si ještě doplníme odhalením dvacetileté Židovky, jež učinila proslulému orientalistovi, hraběti Durfot-Civracovi, který při hledání důkazů ve věci vraždy pátera Tomáše procestoval celou Sýrii. Řečená svědeckví vyslechl přímo z úst hebrejské dívky Ben-Noudové a písemně je poté sdělil francouzskému konzulovi v Damašku, hraběti Ratti-Mentonovi. Od něj se dokumenty dostaly do rukou nám již známému orientalistovi Achille Laurentovi, který je pak publikoval ve své knize o Sýrii.¹⁰⁰

V Aleppu narozená Ben-Noudová se v sedmi letech vydala z Lattakhiehu do Antiochie, kde bydlela v domě židovských příbuzných. Tam se stala svědkem, jak obyvatelé domu zavěsili dvě děti (chlapce) za nohy na stropní trámy. Prvnímu chlapci mohlo být asi pět let, druhému dvanáct. Vyděšená takovým pohledem, utíkala plačíc k tetě a řekla jí, co právě viděla. Ta se jí však vysmála a prohlásila, že jde pouze o neškodný trest za neposlušnost. Aby odvedla její pozornost, poslala ji teta na bazar. Po návratu již obě těla zmizela, ale na podlaze viděla stát mosaznou vázu, které Arabové říkají laghen, plnou krve.

Přibližně o osm let později, roku 1834, odešla Ben-Noudová ke svým příbuzným do Tripolisu. Tam jednou z terasy spatřila, jak do domu vstupuje starý muž, kterého znala z Aleppa; přišel tam na pozvání obyvatel ve věci nějakého obchodu. Z úkrytu na terase viděla, jak nic netušícího starce odvedli do zahrady a pohostili jej kávou. Náhle se hosta zmocnilo čtyři nebo pět přítomných Hebrejců, srazili jej na zem, kusem látky mu zacpali ústa, spoutali ruce za zády a pověsili za nohy na blízký pomerančovník, z kterého ještě před chvílí nebožákovi nabízeli osvěžující ovoce. Takto nechali svou oběť viset od devíti hodin dopoledne až do dvanácté, aby z ní nosem a ústy vytekla veškerá tekutina a krev se pročistila, jak vyžadovala „posvátnost rituá-

¹⁰⁰ *Affaires de Syrie*, Paříž 1864, díl II, str. 320.

lu“, k němuž byl stařec určen. Když katani viděli, že se blíží agónie nešťastníka, na níž netrpělivě čekali, jeden z nich mu prořízl hrdlo rabínovým nožem a tělo nechali viset až do úplného odkrvení.

Ben-Noudová se později dozvěděla, že vrazi mrtvolu v bedně hodili do moře.

Kromě toho přiznala, že Hebrejci mísí krev do nekvašeného chleba a pak jedí po sedm dní svých Velikonoc, a také přesně popsala celý postup tak, jak jsme si již výše ukázali, takže je zbytečné jeho opakování.

Jedno odhalení syrské Hebrejky však rozhodně stojí za zmínku:

„V noci před svátkem Pesach je jen málo židovských rodin, kde se nekřížuje kohout. Hřebíky jej přibijí za křídla na stěnu a poté zdlouhavě trýzní, bodají ostrými jehlicemi, a současně odpornými výrazy urážejí jméno ‚Jesus-ben-Joschua‘, jemuž se tímto ohavným divadlem vysmívají. Kdykoli mají příležitost ukřížovat místo kohouta křesťana,“ dodává ještě Ben-Noudová, „je tím jejich radost ještě větší. ... A právě ti nejbázlivější Židé projevují při této příležitosti nejdivočejší fanatismus.“¹⁰¹

Ukončeme tedy přiznání orientální Židovky, jež nám vedle všeho již výše řečeného dovolila ještě hlubší náhled do mystérií křesťanské krve a jejich významu pro Hebrejce.

IX

Nyní nechme promlouvat dějiny!

Byla by to herkulovská práce, uvést zde alespoň přibližnou část literatury na dané téma. Nemáme zde totiž co dělat jenom s tím nebo oním spisovatelem, ale s hotovou armádou historiků, kronikářů a badatelů nejrůznějších dob, zemí a národností. Proto by rovněž bylo zcela absurdní tvrdit, že všichni z nějakého netolerantního přesvědčení falšovali skutečnosti na úkor celého jednoho národa. Mnozí z nich jsou současníky skutečností, o kterých vyprávějí, jiní zase důkladnými znalci hebrejské řeči a mravů, a další jsou všeobecně uznávané historické autority.

Důležitost tématu možná některé čtenáře podnítí k hledání důkladnějšího poučení resp. doplnění a potvrzení zde již řečeného v příslušných pramenech. Proto dále odkazují na autory, jež všichni konstatují existenci rituální vraždy s historickou jistotou a předkládají současně i více či méně spolehlivé obžalovací důkazy:

Fr. Daumer v díle „Der Moloch-Kultus bei den Hebräern des Altertums“.

Eisenmenger v knize „Entdecktes Judentum“.

Chiarini v knize „Teoria del Giudaismo“.

Exrabín Paolo Medici v díle „Riti e costumi degli Ebrei“.

Desclée de Bromver ve velmi důležité knize „La Question Juive“ (Lille 1893).

Lyonský biskup Agobardo ve spisu „De insolentia Judaeorum et de Judaicis superstitionibus“.

¹⁰¹ Ohledně proslulého obětního kohouta gebhera (= hebr. kohout), kterého Židé zabíjejí namísto skutečného gebhra (= hebr. muže), srv. velmi zajímavou zprávu Johanna Buxtorfa v knize *Synagoga judaica*, Frankfurt 1758, str. 450 ad. – Cit. v brožuře *Die Juden und das Christenblut* lipského vyd. Germanikus-Verlag, 1892, str. VII ad.

Toussenel v knize „Les Juifs, les rois de l'époque“.
 „Chronica seraifica“ v životě sv. Františka Damiána.
 „Corneja“ (kniha I, kap I, Madrid 1721).
 F. W. Ghillany v knize „Die Menschen-Opfer bei den Hebräern des Altertums“, Norimberk 1842.¹⁰²
 Autor díla „Monumenta Germ. Hist.“
 Raymondus Martinus v knize „Pugio fidei“.
 Bartolucci ve svém spisu „Bibliotheca rabbinica“.
 Chaucer, otec anglické literatury, v knize „Canterbury tales“¹⁰³ (XV. století) píše o židovských vraždách dětí.
 „Sächsische Chronist“ dokládá zabití mladého Norwiche.
 Amelot de la Houssay referuje o procesu ve věci zavraždění chlapce v Metách roku 1670.¹⁰⁴
 Achille Laurent, francouzský orientalista, jenž ve svém díle uvádí několik případů rituální vraždy.
 Konečně Eduard Drumont, neohrožený protivník Židovstva, který v knize „Židovská Francie“ („La France juive“) odhaluje řadu skutečností, mj. rituální vraždy v Alexandrii, Smyrně, v Konstantinopoli, Balatě, v Galatě, v Peře,¹⁰⁵ v Hamburku a Tisza-Eszláru.¹⁰⁶
 Zmíníme si ještě v Paderbornu vydaný „Judenspiegel“ doktora Justuse, jehož obsah se dokonale shoduje s našimi i dalšími údaji.¹⁰⁷ Nelze také pominout, že se plně shodují i argumenty nejrozličnějších autorů tam, kde pracovali zcela nezávisle na sobě a jejich díla vyšla navíc prakticky současně.¹⁰⁸
 Aby si čtenář udělal alespoň přibližnou představu o množství rituálních vražd, uvádím následující chronologický přehled mystérií krve od začátku prvního tisíciletí křesťanské éry, projednávaných před světskými soudy. (Jenom samotný Bůh zná a bude soudit všechny ohavné činy, spáchané cizím kmenem po celém světě.)¹⁰⁹

¹⁰² Nejsou snad dějiny starých Hebrejců ve skutečnosti nepřetržitým bojem mezi službou Molochu a jehovismu? Moloch (symbol býka) a Baal (symbol osla) nebyli uctíváni jen za Manasseho... sám Pentateuch varuje Židy před obyčejem pití teplé krve, ať už na lovu nebo před oltářem. Předpisy o mase, které moderní Židé nedodržují, se zdají být upomínkou oněch předpisů proti chuti na krev, která byla semitskému kmenu vlastní a Árijcům neznámá.

¹⁰³ Srv. otřesné „Récit de la Prière“ podle Chaucera u Drumonta, díl II, str. 385, XIV. Edit. Paříž.

¹⁰⁴ Srv. zevrubný popis dramatické epizody u Drumonta, díl II, str. 391 ad.

¹⁰⁵ „Moniteur de Rome“, 15. červen 1883.

¹⁰⁶ Ve smutném příběhu z Tisza Eszláru máme obdobu Žida Nephaela Levyho z Met (1670), kdy po příkladu Jákobových synů byl prodán chlapec a pak se otci řeklo, že dítě roztrhala divoká zvěř.

¹⁰⁷ Teologické knihy Židů se dělí do dvou kategorií, Peschath a Kabbala. Do první patří *Talmud a Šulchan Aruch*. Podle Šulchanu není hříchem, když Žid zabije křesťana (lex 50 et 81). Talmud (edit. Amsterdam 1646) přikazuje Židům vyhubit učedníky Nazaretského (Sanhedrin Pireck X, Geleck a Aboda Zara Pireck I.). (Dr. Justus, *Judenspiegel*.)

¹⁰⁸ Vhodné doplnění uvedené literatury najde čtenář v díle Theodora Fritsche *Handbuch der Judenfrage*, 1919.

¹⁰⁹ Během práce na tomto přehledu, sestaveném nezávisle na ostatních dílech, se mně dostala do ruky v Lipsku 1892 (Germanikus-Verlag) vydaná brožura o *Židech a křesťanské krvi* (Die Ju-

- 1071** v Blois (Monumenta hitorica Germaniae Scriptorum, vol. I, str. 500). Dítě bylo Židy o Velikonocích ukřižováno a poté vhozeno do řeky. Hrabě Therbaldo nechal usvědčené Hebrejce upálit;
- 1144** v anglickém Norwichi (Bollandist. vol. III, březen, str. 588; Monumenta, tamtéž). Dvanáctiletý chlapec byl vlákán do židovského domu, o svátku Pesach ukřižován, a za nepředstavitelného utrpení zavražděn jako napodobení Kristovy smrti na kříži;
- 1160** v Glocestru (Monumenta, tamtéž) Židé ukřižovali dítě;
- 1179** v Paříži (Bollandist. tamtéž, str. 591). Dítě, které Církev uctívá jako světce a jehož svátek připadá na 25. březen, byl Židy právě na Zelený čtvrtek obětován v zámku Pontoise;
- 1181** v Paříži¹¹⁰ (Bollandist. 25. březen, str. 589). Chlapec jménem Robert byl Židy zavražděn o svátku Pesach;
- 1182** Židé v Pontoise ukřižovali dvanáctiletého chlapce a byli poté z Francie vyhnáni. V Zaragoze se udál stejně tak tragický případ dítěte Dominica (Blanca Hispaniae illustrata, díl III, W. 675). Židé ukřižovali křesťana, kterého předtím sami obvinili z krádeže a vraždy. Osmnáct Židů bylo za trest upáleno na příkaz krále Filipa Augusta II., který se k vyšetření zločinu osobně dostavil do Braisne (Rigordus, hist. Gall.);
- 1236** u Hagenau (Richeri Acta Senonensia Momm. XXV, str. 324) byly Židy rituálně obětovány tři křesťanské děti;
- 1244** v Londýně byl Židy mučen a zabit chlapec. (Baronius ad annum Nr. 12. Dále srv. Mattheus z Paříže, Grande Chronique, přeložil Huillard-Bréolles, V, str. 519.);
- 1250** v Aragonii byl o svátku Pesach Židy ukřižován sedmiletý chlapec Dominicus del Val (Johannes a Lent, Schediasma hist. De Pseudo-Messiis Judaeorum, str. 33. Dále Acta sanct. Boll. VI, srpen, str. 777-783);
- 1255** v Lincolnu (Bolland., vol. 6. července, str. 494) byl chlapec jménem Hugo unesen Židy a ukrýván až do svátku Pesach. O svátcích se sjeli Židé z různých částí Anglie a oběť ukřižovali jako napodobení Kristova utrpení, jak dokládají Mathieu Peris a Capyrere. Meerer rovněž uvádí, že Židé v celé Anglii unášeli křesťanské chlapce, obřezávali, z výsměchu a nenávisti vůči Kristu jim nasazovali trnovou korunu, bičovali je a ukřižovali. (Ach. Laurent, Les affaires de Syrie, díl. II, str. 326, Edit. Paris 1846.);
- 1257** v Londýně byl Hebrejci rituálně obětován křesťanský chlapec (Cluverius, Epitome hist., str. 541, sl. I);
- 1260** ve Wießenburgu byl Židy zabit chlapec (Annal. Colmar, Momm. XVII, str. 191);¹¹¹

den und das Christenblut), která na čtyřia dvaceti stranách textu uvádí všechny zdokumentované rituální vraždy s podrobným uvedením pramenů. Co nejvřeleji doporučuji čtenářům toto nesmírně důležité dílo neznámého autora, jemuž náleží uznání nás všech. Historicky doložené údaje autora začínají rokem 169 před Kristem.

¹¹⁰ Hellmut Schramm uvádí, že k případu došlo v Londýně; pozn. překl.

¹¹¹ Schramm zde uvádí rok 1220; pozn. překl.

- 1261** v bádenském Pforzheimu bylo Židy zardoušeno sedmileté děvče, tělo zbavili krve a vhodili do řeky (Bolland. vol. II, duben, str. 838; Thomas Cantipratanus, De ratione vitae libr. II, et XXIX; Murer, Helvet. Sancta);¹¹²
- 1283** v Mohuči prodala kojná svěšené dítě Židům, kteří je zavraždili (Baronius a 61, Acta Colmar, Momm. XVII, str. 210);
- 1285** v Mnichově Židé vysáli dítěti krev, které užívali jako léku. Rozzuřený dav zapálil dům, v němž se Židé skrývali (Raderus, Bavaria sancta, díl II, str. 331, Monum. XVII, str. 415);
- 1286** v Oberweselu na Rýně se Židé zmocnili chlapce, tři dny jej týrali, mrzačili a nakonec usmrtili (Bolland. vol. II, duben, str. 697; Monum. XVII, str. 77; Baronius, 1287 a 18);¹¹³
- 1287** v Bernu byl chlapec jménem Rudolph zavražděn Židy o velikonočních svátcích (Bolland. vol. II, duben; Murer, Helvet. Sancta);¹¹⁴
- 1292** v Colmaru byl Židy usmrcen chlapec (Ann. Colm., II, 30);
- 1293** v Kremži bylo Židy rituálně obětováno dítě (Monum. XI, 658);
- 1294** v Bernu Židé zavraždili dítě (Ann. Colm., II; Henri Desportes, Le mystère du sang, str. 70);
- 1302** v Renekenu tentýž zločin (Ann. Colm., II, 39);¹¹⁵
- 1303** v duryňském Weißensee byl vojákův syn Conrad Židy trýznivě zardoušen a zbaven krve otevřením žil;
- 1345** v Mnichově byl Židy hrůzně umučen chlapec Heinrich a později Církví blahorečen (Raderus, Bavaria sancta II, str. 333);
- 1401** v švýcarském Diessenhofenu u Schaffhausenu¹¹⁶ (Historia B. Alberti di Simone Habiki, Bolland. vol. II, duben) byl čtyřletý chlapec prodán za tři zlaté Židům, kteří jej zabili a zbavili krve. V procesu jeden z obžalovaných Židů přiznal, že „Hebrejci každých sedm let potřebují křesťanskou krev“. Jiný obžalovaný prozradil, že „zabitý křesťan by podle možností neměl být starší třinácti let“. Třetí Žid doznal, že se „část křesťanské krve suší na prášek, užívaný při religiózních rituálech“. (Cf. Question juive, str. 59-60.);
- 1407** tamtéž. Židé byli vyhnáni ze země za podobný zločin v témže místě;
- 1410** Židé byli vyhnáni z Duryňska za rituální vraždu (Bolland. II, duben, 838);
- 1429** v Ravensburgu byl křesťanský mladík Ludwig von (van) Bruck usmrcen Židy a při pesachové hostině servírován (sic!) (Baronius 31; Bolland., vol. III, duben, 978);
- 1454** v Kastilii Židé rozřezali dítě na kusy a jeho srdce si uvařili k jídlu. Židé byli poté vyhnáni ze Španělska (Simone Habiki cit. Alphonse Spinu, De Bello Judaeorum, libr. III, consid.);
- 1457** v Turínu (tamtéž) byl Žid dopaden při vraždění křesťanského dítěte;

¹¹² Schramm zde uvádí rok 1267; pozn. překl.

¹¹³ Schramm zde uvádí rok 1286; pozn. překl.

¹¹⁴ Schramm zde uvádí rok 1288; pozn. překl.

¹¹⁵ Schramm jako místo činu uvádí Renchen v Bádensku; pozn. překl.

¹¹⁶ Schramm zde jako místo činu uvádí správně virtemberský Diesenhof. Podle popisu děje se jedná o tentýž případ; pozn. překl.

- 1462** v Rinnu u Innsbrucku byl (Církví blahořečený) chlapec Andreas Oxner 9. července Židy zavražděn a připraven o krev. (Bolland., vol. III, červenec, 462; Ignatius Zach, Beschreibung der Marter des hl. Andreas von Rinn, Augsburg 1724); v Endingenu u Freiburgu i. Br. byla v domě Žida vyvražděna rodina křesťanského žebráka. Když hlas lidu stále silněji označoval za pachatele Židy, bylo několik místních Židů postaveno před soud, a po doznání viny upáleno. Dům, kde byli chudáci zavražděni, je dodnes nazýván „Židovský dům“ a místo, kde byli Židé upáleni, se říká „Židovský pahorek“. V kostele sv. Petra jsou vystaveny kosti zavražděných křesťanů. (Schreiber, Freiburger Urkundenbuch, von Endinger Judenspiel, Halte, Niemeyer 1883; Dr. G. Wolfram, Zeitschrift f. Geschichte des Ober-Rheins, Bd. 41; N. F. II (1887), 313-321);
- 1475** v Trientu mučednictví rovněž blahořečeného malého Šimona, o jehož zavraždění dodnes existují ve Vatikánu procesní spisy. Při procesu Hebrejci na svou obhajobu přiznali, že také mnozí jejich souvěrci se rovněž dopustili rituálních vražd v Tyrolsku, Lombardii, Benátkách i v jiných místech Itálie, a dále v Německu i Polsku. (Bouelli, Monnumenta Ecclesiae Tridentinae; Sixtus V., bula d. XII. al., červenec 1478; De Ponte, Super inquisitione contra Judaeos in processu Brati Simonis);
- 1480** v italském Trevisu byl spáchán podobný zločin jako v Trientu (Baronius, str. 569);
- 1480** v Portobuffole zavraždění (později blahořečeného) malého Sebastiana z Bergama (Henri Desportes, Le mystère du sang, str. 80);
- 1480** v Mottě (Benátky) byl na Velký pátek zavražděn chlapec (Bolland. vol. II, duben);
- 1486** v Řezně se šest dětí stalo rituální obětí Hebrejců (Raderus, Bavaria sancta vol. III, 174);
- 1490** v Guardii u Toleda bylo Židy ukřižováno dítě (Bolland. vol. I, duben, 3);
- 1494** v uherské Trnavě Židé unesli dítě a vysáli z něj krev (Bolland. vol. II, duben, 838);
- 1503** ve Waldkirchu prodal otec své dítě za deset zlatých Židům s podmínkou, že ti je po odebrání potřebné krve vrátí živé. Dítě však zemřelo, protože Hebrejci mu vysáli všechnu krev (Bolland. vol. II, duben, 830);
- 1505** v Českých Budějovicích byl podobný případ (Hefele Scriptorum, I, 138);
- 1520** v Trnavě Židé odebrali dvěma dětem krev. Téhož roku byli vyhnáni z Uherska (Bolland. vol. II, duben, 839);
- 1540** v Sappenfeldu Židé po celé tři dny mučili čtyřletého chlapce (Raderus 2, 231; 3, 179);
- 1547** v polské Rawě byl chlapec místního krejčího ukřižován dvěma Židy (Simone Habike ib; Bolland. II, duben, 839);
- 1569** v polském Witowu (tamtéž) bylo Židem Jakobem koupeno dvouleté dítě za dva tolary a děsivým způsobem usmrceno;
- 1574** v litevské Punii (tamtéž) Žid Joachim Smerkowitz zavraždil v úterý po Květné neděli sedmileté děvče;

- 1590** v polském Szydlówu (tamtéž) pohřešovali rodiče svého chlapce. Později bylo nalezeno tělo malého nešťastníka, zcela zbavené krve a poseté nespočetnými bodnými i řeznými ranami;
- 1595** v polské Gostyni (tamtéž) byl Židům prodán chlapec a objeven zcela bez krve;
- 1597** u polského Szydlówa (tamtéž) zavraždili Židé malé dítě a jeho krví poté pokropili novou synagogu jako akt vysvěcení;
- 1650** v Kadani zabili Židé chlapce jménem Mathias Tillich (Tenzel, leden 1694, str. 148);
- 1655** v pruském Tunguchu bylo Židy zavražděno dítě (Tenzel, červenec 1693, str. 553);
- 1669** v Metách Žid Raphael unesl tříleté dítě a hrůzně je usmrtil. Tělíčko se našlo strašlivě zmrzačené. Vraha upálili 17. ledna 1670 (Procès Paris 1670; Feller, Journal 1788, II, 428; Amelot de la Houssay, Abrègè du Procès fait aux juifs de Metz, Ed. 1670);¹¹⁷
- 1778** o různých rituálních vraždách v 18. století píše Journal historique et littéraires z 15. ledna 1778, str. 88, a 13. října téhož roku, str. 258;
- 1803** tomuto roku přísluší plným právem mimořádné postavení, protože tehdy vyšla proslulá Teofilova odhalení, která mají vyšší historickou cenu než ostatní autority, neboť nezpochybnitelně dokazují, že Židé ve svých rituálech vždy užívali krev křesťanů, stále užívají, a (pokud zůstanou ortodoxní) také užívat musejí;
- 1810** ve spisech damašského procesu (A. Laurent, Affaires du Syrie) existuje dopis Johna Barkera, exkonzula v Aleppu, kde píše o chudé křesťance, která náhle z Aleppa zmizela. Hebrejec Rafael z Ancony byl jednomyslně obviněn, že ji zavraždil a odebral z oběti všechnu krev;
- 1827** ve Varšavě o židovském svátku Pesach pohřešili křesťanského chlapce (Chiarini, Teoria del Judaismo, vol. I, 355);
- 1831** v Petrohradě bylo Hebrejci zavražděno dítě. Vinu konstatovali čtyři soudci. (Amblegan, der Sudan, Lipsko 1864; Desportes, l. c.);
- 1839** v Damašku zabavila celnice Židovi lahev krve. Žid nabízel 10 000 piastrů za utajení nálezu. (A. Laurent, str. 301);
- 1840** proslulý proces ve věci zavraždění kapucínského pátera Tomáše v Damašku (originální soudní akta jsou v pařížském archívu,¹¹⁸ kopie u Laurenta). Páter Tomáš, lidem milovaný a pro svou obětavost vysoce vážený tureckým guvernérem, šerifem-pašou, byl večer 5. února 1840 vlákán do domu Žida Davida Harariho a potom jím a jeho příbuznými ukrutně zavražděn. Krev oběti nalili vrazi do lahví a poslali velkorabínu chakamovi. Zohavené tělo poté rozsekali (oděv spálili) a naházeli do městské stoky. Páterův křesťanský sluha Ibrahim Amoran po celou noc hledal svého pána a veden zlým tušením se odebral do příbytku Židů, kam byl také úkladně vlákán a potkal jej stejný osud jako pátera. Vražda vyvolala nesmírný rozruch a případu se chopil francouzský konzul.

¹¹⁷ Úplný popis případu je u Drumonta, díl II, str. 396 ad., XIV. Edit. Paris.

¹¹⁸ Dnes už bohužel nesouhlasí. Když se Žid Crémieux stal v září 1870 podruhé ministrem spravedlnosti, nechal kompromitující dokumenty „zmizet“; pozn editora českého překladu

Holič Soliman, který byl dotyčnou noc k Davidu Hararimu přivolán, prozradil spoluvíniky. Bylo zatčeno šestnáct osob – čtyři z nich vzhledem k učiněnému doznání a odhalení omilostnili, sedm dalších vzdor nesmírnému úsilí celého Židovstva o jejich osvobození bylo odsouzeno k smrti;¹¹⁹

- 1843** na řeckých ostrovech Rhodu a Korfu Židé ukrutně zavraždili křesťanské děti (L'Egypte sous Mehemed Ali od Lamonta, Paříž 1843);
- 1881** u egyptské Alexandrie byl zavražděn malý řecký chlapec Evangelio Fonorachi, a jeho případem se v letech 1881-1882 zabývaly všechny noviny. Chlapcova mrtvola byla nalezena zcela bez krve, pobodaná a podobná voskové figuríně. Přestože byla rituální vražda zcela zřejmá, mezinárodní komise konzulů Francie, Německa, Itálie, Rakouska a Řecka se vyslovila pouze pro „možnost vraždy“ a Baruchova rodina, na níž lpělo oprávněné podezření ze zločinu, byla propuštěna na „prozatímní“ svobodu. ... Židovské peníze jsou všemocné;
- 1882** v uherské vesnici Tisza-Eszláru byla čtrnáctiletá křesťanská dívka zavražděna přímo v synagoze;
- 1891** proces Buschhoff. Chlapec Johann Hegemon byl 29. června v šest hodin večer nalezen mrtvý. Tělo včetně mozku bylo zbaveno krve a neslo stopy košeráckého řezu. Mrtvola byla objevena ve stodole, hraničící s pozemkem židovského košeráka Buschhoffa. Očití svědci vypověděli, že dítě bylo dopoledne vtaženo do domu košeráka a předříkávače modliteb Buschhoffa. Také zde vyšetřující úřady zpočátku nedbaly stop, ukazujících na Buschhoffa jako na pachatele. Celý soudní proces sloužil pouze k odvrácení podezření od Buschhoffa – samozřejmě s horlivou pomocí celého německého Židovstva bez výjimky.

Uvedené případy představují pouze část ze známých a plně prokázaných.

Organizace „Weltbund Kinderdank“, která si dala za úkol pátrat po stále početnějších zmizelých dětech a mladých dívkách, uveřejnila následující přehled z doby kolem Velikonoc roku 1919:

1. „Steglitzer Anzeiger“, 16. 4., Grete Naujeko, Lichterfelde, 12 let.
2. „Berl. Lokalanzg.“, 26. 4., Georg Boog, Schöneberg, 13 let.
3. „Hamb. Fremdenblatt“, 26. 4., Karl Riege, Hamburk, 13 let.
4. „Hamb. Fremdenblatt“, 22. 4., Maschmann, Oldesloe, 5 let.
5. „Augsb. Postzeitung“, 29. 4., Therese Wiesbeck, Zingendorf, 12 let.
6. „Hamb. Nachrichten“, 9. 5., Gertrud Busse, Hamburk, 12 let.
7. „Hamb. Nachrichten“, 9. 5., Adolf Roleske, Hamburk, 19 let.
8. „Hamb. Nachrichten“, 9. 5., Erika Rhode, Hamburk, 13 let.
9. „Hamb. Fremdenblatt“, 12. 5., Anna Rajen, Hamburk, 16 let.
10. „Schlesische Zeitung“, 10. 5., Frieda Gärtner, Vratislav, 16 let.
11. „Hamb. Fremdenblatt“, 17. 5., Hermann Meinhardt, Hamburk, 16 let.
12. „Schwäbischer Merkur“, 7. 5., Martha Sammet, Stuttgart, 14 let.
13. „Berl. Lokalanzeiger“, 29. 5., Fritz Jähnsch, Berlín, 12 let.

¹¹⁹ Srv. úplný popis u Drumonta, díl II, str. 400 ad., a také líčení v knize „*Juden und Christenblut*“, Lipsko, Germanikus-Verlag 1892, str. 22-24.

14. „Köln. Zeitung“, 29. 5., Hans Michels, Köln, 14 let.
15. „Bayerscher Kurier“, 21. 5., neznámé děvče z Regenstauffu, asi 17 let (5 bodných ran v hrdle, hrudi a rameni).
16. „Bayerscher Kurier“, 21. 5., Georg Bauer, Mnichov, 12 let.

I když jednotlivé případy, např. pod bodem 15, připouštějí i jiné vysvětlení, početná zmizení dětí v krátkém období – kolem Velikonoc – nás přímo nutí k podezření z jednotné příčiny! A vezme-li se v úvahu i hotový příval východožidovských, fanaticky religiózních elementů, a rovněž důkazy z dřívějších dob, máme zde velice závažné indicie.

Máme ještě čtvrtého přitěžujícího svědka, a tím je tradice. Sice se zdá být zbytečné, po již uvedených bodech ještě volat na pomoc nepřetržitou tradici ze všech zemí a dob, protože samy dostatečně vypovídají proti Židům. Mohla by se všeobecná a staletá tradice, že Židé na svátek pesach obětují křesťanské děti, u všech národů východu i západu tak pevně zakořenit bez sebemenší příčiny? Něco takového by přece bylo zcela nevysvětlitelné.

Příčina však zde je, a my jsme si ji v těchto řádcích ukázali. Ne proto, abychom jimi Židům ubližovali, ale aby tím byli křesťané nabádáni k opatrnosti.

Odpustíme si zde zdlouhavé vypočítávání, a namísto toho si pouze připomeneme podíl Židů během dvou tisíců let na pronásledování, kterým trpělo křesťanstvo od pohanů, mohamedánů a heretiků všech dob. Nikdo – žádný rabín na světě – nepopře, že Židé byli podněcovateli davových vystoupení a neslavně proslulých pronásledování křesťanů v prvních stoletích, jak je dosvědčují Justinus, Eusebius, Orosius nebo Tertullian. „Synagoges Judaeorum fontes persecutionum!“ („Synagogy Židů jsou zdrojem pronásledování křesťanů!“) stěžuje si poslední z nich. Kdo zná dějiny římských císařů, nikdy nezapomene, že to byl Bar Kochba, kdo za císaře Hadriána vyvolal hroznou řež křesťanů. Ten rovněž nezapomene, jak židovské zlato, rady a zrada podporovaly Maury a Turky, že Žid Rhodus zradil a přiměl Solimana ke vpádu do Uher, že jiný Žid, Salim, nabádal k dobytí Kypru a ostatních ostrovů, že Židé pobízeli Saracény ke vpádu do Španělska, a konečně také nezapomene, že Židé ve Francii, Itálii, Uhrách a dalších zemích adoptovali zednářský spolek jako svěřence, aby svou nenávist ke smrtelnému nepříteli mohli ještě lépe živit pod cizí vlajkou.

A kdo by ještě i po všem výše řečeném choval filosemitské pochybnosti, koho žádný z uvedených důkazů nepřivedl k víře v existenci rituální vraždy, pro toho jako poslední uvedeme vědecký důkaz, který je nedotknutelný, ovšem pro laika jen těžko stravitelný. Všechny obětní předpisy mosaického zákona a konečně i slova jeho samotného židovského hlasatele¹²⁰ jen utvrzují početnými rituálními vraždami prokázaný předpoklad, že 1) je pro Židy duše v krvi a spolu s ní nemůže být zničena, že 2) obětní krev slouží ke smíření. Příznámi samotných Židů¹²¹ je však také evidentně prokázáno, že 1) víra v sídlo duše v krvi

¹²⁰ „Neboť život těla je v krvi...“ (3 Mojž. 17,11, a „Krev jest jako duše...“ 5 Mojž. 12,23. – Srv. také 3 Mojž. 3,17; 7,26-27; 17,10.

¹²¹ Abychom nezacházeli příliš daleko, připomeneme si pouze doznání proslulého kandidáta na rabínský úřad, Maxe Bernsteina, který ve Vratislavi 21. července 1888 sedmiletému křesťanské-

ještě stále přežívá, 2) že se Židé snaží zbavit hříchů krví nevinných dětí. Podle prastaré víry se tudíž Žid 1) požitím krve nepřítele stává mocnějším, 2) ničí tím duši svého nepřítele, 3) smiřuje se tak se svým kmenovým božstvem.

Na potvrzení našich vývodů o židovské rituální vraždě tedy není nutné zajít dál. Naprosto postačí postavit vedle sebe údaje a přiznání usvědčených pachatelů různých rituálních zločinů (Trient, Diessenhofen, Damašek ad.), a pak – odsoudit. Odsoudit? Možná byli a budou Židé obviňováni, obžalováni a dokonce i souzeni (Damašek), ale již ne odsouzení v našem osvíceném století...

Proč? Nikdy nebyly židovské peníze tak všemocné, nikdy nebylo zaslepení formalisticky nesprávně vzdělaných soudců tak hrozné jako dnes – Izrael pravidelně vítězí v každém soudním sporu. Vítězí skutečně? Odpověď zní: Ne! Jeho krvavé činy volají do nebes a jednou budou strašlivě potrestány. Bůh, ani vědomí národů se nenechají věčně vysmívat. A pak se těm, kteří z povýšenosti nebo pro cinkot jidášských grošů nyní nechtějí nic vidět a slyšet, rázem velice nepříjemně navrátí zrak i sluch.

*

Závěrečné slovo

Kéž by současní Hebrejci nenapodobovali příklad Pontia Piláta, který odsoudil Krista, umyl si ruce a zvolal: „Nejsem vinen smrti tohoto spravedlivého!“

Kéž jejich vzteky soptící tisk nevykřikuje do světa, že pomlouváme jejich rasu mluvením o rituálu a nakládání s křesťanskou krví. Mnohem lepší by od nich bylo, kdyby sami nahlédli svého žalostného zaslepení, morálního úpadku a hrozné propasti, do níž se již před patnácti staletími zřítíl pochmurný duch tak hrozného zákonníku, že ani zdaleka nemá sobě podobného na celém světě. Žádný fanatismus nepochybně není odsouzeníhodnější, než religiózní, a platí univerzální etický princip, že se obrátily tisíce kacírů, když se přesvědčily o falešnosti svého názoru.

Nezlořečíme těmto zaslepeným, jež na prahu dvacátého století stále ještě holdují rituálu, který je krutější než pohanský Baal a Moloch, a ohavnější než egyptská Astate. Jenom ukazujeme, že v Evropě lidé jako Moses, Levy, Samuel, Sanheti a podobní z religiózních důvodů kupují, prodávají a užívají křesťanskou krev.

Jistě jsou i v opačném táboře takoví, jež rmoutí nesmírná hanba, kterou přízrak hrozného principu vrhá na celou rasu, a nepochybně jsou ještě početnější ti, kdož si přejí, aby slepě fanatické stádo věřících Talmudu došlo k poznání, že také gój je člověk a ne bestie.

Kéž by sami Židé spálili takové knihy, a slavnostně a jednoznačně se jich zřekli! Kéž uhasí nepřírozenou a nepodloženou nenávisť, kterou chovají vůči křesťanům, a řídí se

mu chlapci Severinu Hackemu odsál krev z genitálií a zachytil ji na savý papír, „aby se tím zbavil hříchů...“ – Srv. „Vierteljahrs-Schrift für gerichtliche Medizin und öffentl. Sanitäts-Wesen“, III. Folge I. Bd. (1891), S. 221.

posvátnými zákony, zakazujícími podvod, lichvu a krádež všeho druhu. Teprve pak přestanou být nebezpečím pro křesťany a soužením národů – teprve pak se jim dostane toho, co od nich žádají: přístřeší, chléb a svoboda!

Dodatek vydavatele k třetímu vydání

Ze šlechetného srdce autora prýstící přání, naděje a dovolávání se svědomí „lepších“ Židů nebyla vyslyšena. Tisíce jich se navenek odřekli mosaického náboženství a jeho překrouceného pokračování, Talmudu. Ale jen zcela nepatrná část z nich tak učinila i niterně, a stala se žalobcem nenávistí a pýchou naplněného ducha Talmudu. Židovstvo jako celek cítí a žije talmudsky, protože duch, jenž Talmudem vane, není ničím jiným, než projevem jeho nejvladnějšího jádra. Rabíni odpřísáhli, že Talmud je stále ještě pro věřící závazným zákonem, je duchovním prazákadem, po tisíciletí pěstovaným a rozvíjeným navzdory všem opačným snahám okolního, nežidovského světa. Praktikování této duchovní základny může měnit formu – a Žid je nepřekonatelný v umění vnější přizpůsobivosti, jak se sám chlubí –, ale duch nenávisti vůči všem Nežidům žije a působí dál. A to tak dlouho, jak mu to ostatní národy dovolí.

* * *